

РЕШЕНИЕ

№ 1690

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9560** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя Е. Й. П., срещу ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ с искане за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 040 лева в резултат на незаконосъобразен административен акт.

В исковата молба се твърди, че в резултат на незаконосъобразен административен акт – отменено по съответния ред с влязъл в сила съдебен акт наказателно постановление, ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с воденото на дела за отмяна на наказателното постановление. В исковата молба се сочи, че за защита във връзка с образуваното административно-наказателно производство по н. а. х. дело № 4074/2018 г. по описа на Районен съд - Варна /РС - Варна/ и к. н. а. х. дело № 3174/2018 г. по описа на Административен съд – Варна ищецът е направил разноски, изразяващи се в заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 2040 лева. Твърди се още, че ищецът не би заплатил възнаграждение за адвокатска защита и заплатената на това основание сума не би представлява за него вреда, ако не бе издадено наказателното

постановление. Претендира се от съда да се произнесе с решение, с което да осъди ответника да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2040 лева от незаконосъобразно наказателно постановление, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.01.2019 г. - датата на влизане в сила на първоинстанционното решение, отменящо наказателното постановление, както и присъди направени по делото разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по исковата молба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита предявения иск за неоснователен и недоказан.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С наказателно постановление № 03-007393/15.05.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - В., на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. По жалба на [фирма] пред РС - Варна е било образувано н. а. х. дело № 4074/2018г., по което с решение съдът е отменил наказателното постановление. Така постановеното съдебно решение е обжалвано от Дирекция „Инспекция по труда“ - В. и е образувано к. н. а. х. дело № 3174/2018 г. по описа на Административен съд - Варна, по което е постановено решение № 40/14.01.2019 г., с което е оставено в сила решението на РС - Варна, постановено по н. а. х. дело № 4074/2018 г. Видно от приложеното по делото н. а. х. дело № 4074/2018 г. по описа на РС - Варна и к. н. а. х. дело № 3174/2018 г. по описа на Административен съд - Варна ищецът се е представлявал от адв. Л. К. и пред двете инстанции, като последният е представлявал жалбоподателя пред РС - Варна в проведено открито съдебно заседание на 04.10.2018 г., както и в проведеното пред Административен съд - Варна открито съдебно заседание на 06.12.2018 г., въз основа на представено пълномощно пред РС – Варна от 01.10.2018 г., с което адв. К. е преупълномощен от адв. Г. Д., и пред Административен съд - Варна пълномощно от 03.12.2018 г., в които не е било договорено адвокатско възнаграждение.

Пред Административен съд – Варна са били приложени по делото и договор за правна защита и съдействие от 03.12.2018 г., сключен между [фирма] и адв. Л. К., в който е било договорено възнаграждение в размер на 900 лева, платими по изрично указана банкова сметка, както и вносна бележка, издадена от Банка П. за внесена от ищеца сума в размер на 900 лева по сметка на К. от дата 04.12.2018 г. В цитирания договор е бил посочен предмет, в който е вписано осъществяване на правна защита по к. н. а. х. дело № 3174/2018г. В производството по н. а. х. дело № 4074/2018г. по описа на РС – Варна не е бил приложен договор за правна защита и съдействие, като такъв се прилага за първи път в настоящото съдебно производство. Съгласно приложения в настоящото производство договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018 г., сключен между [фирма] и адв. Г. Д., между страните е договорено изплащане на адвокатско възнаграждение общо в размер на 950 лева /без включено ДДС/ по изрично посочена банкова сметка, както и заплащане за всяко пътуване на по 250 лева командировъчни и дневни. По делото пред настоящия състав са приложени и вносна бележка и операционна бележка, издадени от Банка [фирма] за внесена от ищеца

сума в размер на 1140 лева по сметка на Д. от дата 03.10.2018 г. с посочено основание – процесуална защита по н. а. х. дело № 4074/2018 г. по описа на РС - Варна. В цитирания договор е бил посочен предмет, в който е вписано осъществяване на правна защита по н. а. х. дело № 4074/2018г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на предявения иск:

Искът е **ОСНОВАТЕЛЕН**.

В чл. 4 от ЗОДОВ се урежда материално-правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони /§1 от ЗР на ЗОДОВ/. В този смисъл искът по глава XI от АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т. е. да е тяхна пряка и непосредствена последица. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Законодателят, към датата на постановяване на съдебните решение на РС – Варна и Административен съд - Варна, не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на административно-наказателни актове по реда на Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Съгласно Тълкувателно решение № 2/2009г. на Върховния административен съд в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноски от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразния и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. на Върховния

административен съд, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело № 2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Според мотивите на Тълкувателното решение възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/, е една от възможностите на държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обосноваван“. Прието е, че възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издаден незаконосъобразен административно - наказателен акт, отменен по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.

Настоящият съдебен състав намира за основателна и доказана претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за причинени от ответника имуществени вреди, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред РС – Варна и Административен съд - Варна във връзка с обжалване на наказателно постановление № 03-007393/15.05.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - В.. С приетите по делото писмени доказателства – договор за правна защита и съдействие от 03.12.2018 г., сключен между [фирма] и адв. Л. К., в който е било договорено възнаграждение в размер на 900 лева, платими по изрично указана банкова сметка, и вносна бележка, издадена от Банка „П.“ за внесена от ищеца сума в размер на 900 лева по сметка на К. от дата 04.12.2018 г., както договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018 г., сключен между [фирма] и адв. Г. Д., в който е договорено изплащане на адвокатско възнаграждение общо в размер на 950 лева /без включено ДДС/ по изрично посочена банкова сметка, и вносна и операционна бележка, издадени от Банка [фирма] за внесена от ищеца сума в размер на 1140 лева по сметка на Д. от дата 03.10.2018 г., безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата от общо 2 040 лева, заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ по н. а. х. дело № 4074/2018г. и к. а. н. дело № 3174/2018 г., изразяваща се в осъществено процесуално представителство пред РС – Варна и Административен съд - Варна. Безспорно се установява също така по делото, видно от протоколите от проведените открити съдебни заседания по н. а. х. дело № 4074/2018 г. и к. а. н. дело № 3174/2018 г., че адвокатската защита, поета с договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018 г. и договор за правна защита и съдействие от 03.12.2018 г., която е основание за намаляване на имуществото на ищеца, действително е била осъществена.

При направения извод за основателност на иска, както и при съобразяване на т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ОСГК на Върховния касационен съд по тълкувателно дело № 3/2004 г., основателна се явява и претенцията за присъждане на законна лихва върху размера на обезщетението, като същата следа да бъде считана от

датата на влизане в сила на съдебното решение – 14.01.2019 г., до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 825 лева, представляваща внесена държавна такса в размер на 25 лева и реално изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ да заплати на [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 2040 /две хиляди и четиридесет/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от отменен, като незаконосъобразен административно-наказателен акт - наказателно постановление № 03-007393/15.05.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – В., ведно със законната лихва върху тази сума, считана от 14.01.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ да заплати на [фирма], [населено място], с ЕИК 204083262, сумата в размер на 825 /осемстотин двадесет и пет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: